

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 147/2020
02.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Илије Зиндовића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници по тужби тужилаца: АА из ..., ..., ББ из ..., ..., ВВ из ..., ..., чији је пуномоћник Милунка Арсић, адвокат у ..., против туженог „Јавор“ доо Ивањица у стечају, чији је пуномоћник Дејан Чукић, адвокат у ..., ради исплате дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3374/18 од 18.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 02.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3374/18 од 18.12.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3374/18 од 18.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 3374/18 од 18.12.2019. године, преиначена је пресуда Привредног суда у Чачку П 322/17 од 17.04.2018. године и пресуђено је тако што је усвојен тужбени захтев и утврђено да је основано потраживање тужиоца АА из ... према туженом у износу од 93.254,00 динара и на име законске затезне камате у износу од 160.091,81 динара; да је основано потраживање тужиоца ББ из ... према туженом у износу од 41.355,00 динара и на име законске затезне камате у износу од 70.995,45 динара; да је основано потраживање тужиоца ВВ из ... према туженом у износу од 124.303,00 динара и на име законске затезне камате од 213.394,73 динара и обавезан је тужени да тужиоцима солидарно накнади трошкове поступка у износу од 164.440,00 динара. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима солидарно накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 66.940,00 динара.

Против другостепене пресуде тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени

Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији, јер у конкретном случају нема потребе да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана. Нема потребе ни за уједначавањем судске праксе. Ревидент се не позива, нити доставља правноснажне одлуке у којима је другачије пресуђено у истој или сличној чињеничноправној ситуацији. Ревидент оспорава правилност примене материјалног права од стране нижестепених судова, што само по себи није довољан разлог за дозвољеност посебне ревизије. Према садржини тражене заштите у поступку и разлозима побијане пресуде произлази да другостепени суд није одступио од судске праксе изражене у правноснажним одлукама у споровима са истоветним захтевима из истог чињеничног и правног основа, конкретно засновани на уговору који су тужиоци такључили са туженим који је оснивач послодавца тужилаца, којим уговором су уређени облигационоправни односи странака без радноправног статуса тужилаца код туженог. С тим у вези, нема потребе за новим тумачењем материјалног права од значаја за дефинисање радноправног односа, нити о застарелости, одложеном услову и доспећу обавеза, како то сматра ревидент.

Из изнетих разлога, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредаба члана 410. у вези са чланом 479. став 6. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11... 18/20) и одлучио да ревизија није дозвољена, јер је изјављена против одлуке против које се не може изјавити.

Према одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена. Одредбом члана 480. став 2. Закона прописано је да, ако у одредбама ове главе није другачије прописано, у поступку у привредним споровима сходно се примењују остале одредбе овог закона. У привредним споровима, спорови мале вредности, по члану 487. став 1. Закона о парничном поступку су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета дана 16.09.2014. године. Тужиоци су формални супарничари па се дозвољеност ревизије цени према вредности предмета спора у односу на сваког појединачно. У тужби је као највиша вредност предмета спора означен износ од 124.303,00 динара, што је противвредност испод 30.000 евра. Како се ради о спору мале вредности ревизија туженог није дозвољена.

Нема места ни примени члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку који прописује да је ревизија увек дозвољена када другостепени суд преиначи пресуду и одлучи о захтевима странака. Ради се о спору мале вредности када се наведена одредба не примењује јер ревизија није дозвољена због природе спора по посебним одредбама Закона о парничном поступку.

На основу изложеног и члана 413. Закона о парничном поступку, ревизијски суд је ревизију одбацио као недозвољену.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић